

Sygn. akt II Ca 338/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Barbara Nowicka

Sędziowie SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

Protokolant Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w D. i Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w D. - W. S.**

o zapłatę 5 000 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 23 lutego 2015 r. sygn. akt I C 915/14

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 338/15 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodnicząca 00:00:00.829]

Będzie ogłoszony wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy w Świdnicy w składzie tu obecnym po rozpoznaniu w dniu dzisiejszym na rozprawie sprawy z powództwa M. M. przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w D. i Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w D. W. S. o zapłatę 5.000 złotych na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 23 lutego 2015 roku sygnatura akt I C 915/14, oddala apelację. (...)

[Sędzia sprawozdawca 00:00:36.234]

(...) Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył, co następuje: Apelacja powoda mimo obszerności wywodów jej uzasadnienia jest oczywiście bezzasadna. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację Sądu I instancji nie dostrzegając potrzeby jej powtórzenia, która uzasadnia zaskarżone rozstrzygnięcie, zaś zarzuty skarżącego i uzasadniające je wywody stanowią w istocie bądź to zupełnie bezzasadną polemikę z powyższą argumentacją

uzasadnienia nie odnoszącą się zresztą nawet do niektórych jego istotnych treści, bądź też stanowią przywołanie nowych okoliczności i twierdzeń o niej, które nie były podnoszone w postępowaniu I instancyjnym. Odnośnie, zatem tej ostatniej kwestii za zupełnie bezzasadne należy uznać pierwszy z zarzutów apelacji. Sąd Okręgowy podziela w całości stanowisko pozwanego Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w D. zawarte w odpowiedzi na apelację, że powoływanie przez skarżącego faktu, iż D. W. [? 00:01:30.439]

nie jest dłużnikiem w postępowaniu egzekucyjnym, którego dotyczy sprawa, gdyż jak podniósł skarżący odpowiada ona tylko, co, do majątku objętego wspólnością ustawową małżeńską, którego nie ma skutek ustanowienia rozdzielności majątkowej i podziału majątku dokonanego w 1997 roku ma miejsce po raz pierwszy dopiero w apelacji, a zatem w myśl artykułu 381 k.p.c. jest spóźnione. W istocie zaś w toku całego postępowania pomimo wskazywania przez obu pozwanych już w odpowiedziach na pozew na D. W., jako dłużniczkę powód działając przez pełnomocnika w żaden sposób nie tej okoliczności nie zakwestionował. Niezależnie, zatem już od powyższych rozważań zauważyć nadto należy, że skarżący pomija tą kwestię, iż nie stanowi przeszkody do nadania tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko osobie pozostającej w związku małżeńskim klauzuli wykonalności także przeciwko jej małżonkowi z ograniczeniem jednak jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową (artykuł 787 k.p.c) okoliczność, że po powstaniu wierzytelności małżonkowie umownie wyłączyli wspólność ustawową. Otrzymanie przez wierzyciela wiadomości o zawarciu umowy majątkowej i jej rodzaju umożliwia małżonkom skuteczne powoływanie się względem wierzyciela na wyłączenie tą umową wspólności ustawowej (artykuł 47 paragraf 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego) wtedy, gdy otrzymał on taką wiadomość przed powstaniem wierzytelności. I to jest Uchwała Sądu Najwyższego z 4 marca 1980 roku III CZP 13/80 oraz Postanowienie Sądu Najwyższego z 16 listopada 2012 roku III CZP 60/12. Powód natomiast nawet przedstawianymi twierdzeniami nie objął okoliczności daty powstania wierzytelności, czy faktu powzięcia przez wierzyciela wiadomości o zawarciu umowy majątkowej nie wspominając już o ich udowodnieniu. Skoro zaś klauzula wykonalności jednak jak twierdzi sam powód została przeciwko D. W., jako małżonce dłużnika nadana, to jednak musiały istnieć podstawy do wydania takiego orzeczenia, a zatem wyłączenie wspólności majątkowej musiało być wobec wierzyciela bezskuteczne i zobacz powołane Postanowienie Sądu Najwyższego z 16 listopada 2012 roku III CZP 60/12. Nie ma żadnych podstaw również drugi z zarzutów apelacji. Powoływanie przez skarżącego, jako dowodu jego prawa do przedmiotowych w sprawie rzeczy pisma komornika z 26 kwietnia 2004 roku zupełnie pomija wyczerpujące i przekonujące rozważania Sądu I instancji w tym przedmiocie dotyczące zasadności przyjęcia, iż D. W. ewentualnie z K. W. nabyła ponownie te ruchomości od powoda po ich zakupie przez tego ostatniego na licytacji z 26 czerwca 2003 roku. Powód w toku całego postępowania nawet zaś nie usiłował wyjaśnić, a nie wynika to też w sposób jakkolwiek przekonujący z zeznań D. W., z jakich to przyczyn ruchomości zakupione przez M. M. w 2004 roku nadal jednak przez wiele następnych lat znajdowały się w mieszkaniu D. W. w stanie gotowym do użycia. Podobnie nie znajduje żadnego racjonalnego wyjaśnienia w zebranych dowodach jak również trafnie przyjął Sąd Rejonowy brak zgłoszenia komornikowi w toku czynności zajęcia przez dłużniczkę D. W., że przedmiotowe ruchomości stanowiły własność powoda. Również prawomocne oddalenie skargi powoda dotyczącej zajęcia przedmiotowych ruchomości jak i niewytoczenie przez niego powództwo o zwolnienie spod egzekucji przemawiały za przyjęciem braku jakichkolwiek znamion bezprawności w działaniach komornika, w szczególności, że jak przyjął Sąd Rejonowy, a czego skarżący nie kwestionował powziął on wiadomość o zajęciu, co najmniej na kilka dni przed licytacją, co wynikało z zeznań D. W.. Odnośnie zarzutu naruszenia artykułu 845 paragraf 2 k.p.c. jego całkowita bezzasadność sprowadza się do braku podstaw do akceptacji wykładni powołanego przepisu dokonanej przez powoda, a jego pogląd w tej kwestii jest odmienny od stanowiska prezentowanego w judykaturze Sądu Najwyższego i Sądów Powszechnych (zobacz między innymi powołany przez Sąd Rejonowy Wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 1991 roku IV CR 550/90). Z wyżej, zatem wskazanych przyczyn, jak i szczegółowo wskazanych przez Sąd Rejonowy okoliczności sprawy nie dawały żadnych podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanych wobec powoda na podstawie artykułu 23 Ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji, co czyni również bezzasadnym zarzut apelacji odnośnie naruszenia tego przepisu. W takim zaś stanie rzeczy bezprzedmiotowy jest zarzut naruszenia artykułu 6 k.c. w związku z artykułami 227 i 228, i 278 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości na okoliczność ustalenia wysokości szkody skoro żądanie powoda było

bezpodstawne, co, do zasady. Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 385 k.p.c. oddalił apelację.
Dziękuję, to wszystko.

(...)

(...)

(...)

(...)

[koniec części 00:06:08.442]